

i den senere Tid, saa det vil maaske være heldigst at oplyse, at dette ikke er strengt korrekt. Det Hjem, jeg er født og opdragen i, var ikke efter almindelig Sprogbrug et Smaamandshjem. Jeg tror nok, at $\frac{9}{10}$ af dem, der komme fra den Slags Hjem, ere konservative, og jeg tør maaske sige, at det er den mest konservative Del af Danmarks Befolkning. Jeg for mit Vedkommende har været konservativ fra min tidligste Ungdom, saa længe jeg har beskæftiget mig med Politik. Saa sagde det ærede Medlem, at jeg skulde have lært bedre, da jeg saa længe havde boet blandt Bønder; idet jeg havde været ansat i et stort Landsogn, skulde jeg kende Bønderne og ikke gerne haane dem. Jeg kan dertil sige, at straks det første Aar jeg kom til dette Sogn, traadte jeg op med min politiske Overbevisning, og jeg har aldrig lagt Skjul paa den. Der har jeg været i 27 Aar, og det ærede Medlem vil vistnok vide, at der ikke er saa forfærdelig mange Embedsmænd, der have været mere afholdte end jeg. Det kan det ærede Medlem ikke forstaa, men jeg kan forstaa det, fordi jeg kender vor Bondestand, som den var under min Opvækst, og som jeg haaber den er endnu. Den har det Frisind, som visse andre Folk kun have i Teorien, og som bestaar i, at de, naar de se paa en Mands Karakter, Liv og Sindelag og finde det bravt og godt, give ham Lov til at have sin politiske Overbevisning. Det trækker ikke det allermindste fra i deres Omdømme eller i den Agtelse, som man yder ham, ikke det allerfjerneste. Og jeg kunde for at drille det ærede Medlem, hvad jeg maaske kunde have Lov til, gerne tilføje, at de Embedsmænd i Landet, som ere allermest afholdte, gennemgaaende ere Højremænd og faa meget godt af Befolkningen Lov til at være det, det er der ikke det mindste i Vejen for. Det ærede Medlem talte om, at den danske Gaardmandsstand stod som en Pryd for sin Stand og som et Mønster til Efterlignelse for andre Lande, og at det derfor var saa skammeligt, at man ikke vilde give den dens Andel i Statsstyrelsen. Jeg kan godt slutte mig til hans Udtalelse om, at saaledes staa den danske Gaardmandsstand. Men det meget store Spørgsmaal mellem os to er dette, hvem af os der mest sørger for, at den danske Gaardmandsstand faar sin berettigede Del af Statsstyrelsen her i Landet. Jeg er lige saa overbevist, som jeg staaar paa dette Sted, om, at jeg gør det mere end det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Ringkøbing

(J. C. Christensen) havde følt sig stødt over, at jeg havde fremhævet, at Højrepartiet holdt paa Øvrigheden, respekterede Øvrigheden, hvori han troede at se en Brod mod de andre Partier. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Hvis det ærede Medlem vil læse min Tale efter igen, vil han se, at den slet ikke var rettet mod de andre Partier. Den var netop rettet mod den Del af Højre, som uden at være i mindste Maade mindre kras end vi andre, var inde paa den Opfattelse, at man skulde saa snart som muligt faa fat i et Venstreministerium, for at man rigtig dygtigt kunde komme til at skælde det ud efter Noder efter fransk og amerikansk Metode. Jeg gjorde opmærksom paa, at den Slags Konservatisme var hverken ægte eller videre dansk, og at de fleste konservative ikke ville gaa med dertil; fik vi et Venstreministerium, vilde de prøve paa med Alvor og Taalmodighed at arbejde sammen med det, det var deres Pligt, og det vilde de gøre. I det hele taget skulde man arbejde paa, selv om Regeringen skiftede, at der ikke var mere Forskel, end at man kunde arbejde sammen, uden at det i nogen særlig Grad kom til at gaa ud over Landets gode og sunde Udvikling. Det var i denne Forbindelse, Ordene bleve sagte. Og hvad det angaar, at jeg, hvilket ogsaa er blevet fremdraget, skulde have sagt, at vi vare forberedte paa at værne Administrationen, maa jeg sige, at det ikke er gengivet ganske rigtigt i de skriftlige Meddelelser. Det er i øvrigt ligegyldigt. Meningen er ikke den, som det ærede Medlem fik ud, men Meningen er ganske simpelt den, at naar man ikke kan faa noget, fordi den ene Part ikke vil, saa er dermed et Ministeriums Opgave dog ingenlunde fuldstændig tabt saadan som ogsaa enkelte af mit eget Partis Medlemmer mene, at naar man ikke kan faa saa og saa mange Love, saa har man ingen Opgave, saa kan man kun, som det hedder, være magtesløse Magthavere. Jeg mener, at Administrationen har saa umaadelig meget at sige, saa dette, at den bliver fremmet paa en god, sund og samvittighedsfuld Maade, er mere værd end mange Love. Og nu er jeg ikke i fjerneste Maade i Tvivl om, at det vilde det ærede Medlem gøre mindst lige saa godt som jeg, hvis han var Regeringschef. Men det, som jeg er bange for, og det, som jeg tvivler om og har Lov til at tvivle om, er, hvorvidt han fik Lov til at gøre det i samme Grad som jeg, naar jeg staaar her i Kraft af den Opfattelse af Forfatningen, som jeg har, medens han maatte staa som Chef i